

Donderdag 28 oktober 1915.

Geen bloem in huis om stijfselpap te maken, geen olie, geen petroleum om de scheermachien voor het grasplein in te smeerren.

‘Bekentmaking’ staat er in de dagbladen en op de hoeken der straten uitgeplakt.

“Bij vonnis van 23 oktober 1915, uitgesproken door den krijgsraad der Kommandantur te Gent, zijn veroordeeld wegens spioneerij:’

‘Ter dood: Graaf Jozef de Hemptinne.’ ‘Tot dwangarbeid van 3 tot 15 jaren:’

‘Een opperwachtmeester der gendarmerie, zes mannen, een vrouw.’”

Geen vermelding van namen komt voor.

Ik herinner mij nog het gruwen; waarmede ik — lang geleden — in de dagbladen las, dat de parijsche beul, Deibler, na de onthoofding van den jongen giftmenger Pranzini, den rug van het nog warm lijk wilde en er een tabaksdoos liet van vervaardigen. Iets waarvoor hij gerechtelijk een zware straf opliep.

Brr! vreeselijke en onverdrijfbare herinneringen!

En nu, nu dat er zoovele onschuldigen aan den kogel en den krijg ten offer vallen is de geest er niet diep meer door getroffen. Het doodvonnis van 't noodlot schijnt zoo gewoon, zoo natuurlijk, niet alleen voor bekenden of onbekenden, maar als een mogelijk vooruitzicht voor naastbestaanden, voor mij zelve, met schrik wel, doch tevens met berusting afgewacht...

Misschien omdat in de diepste diepten van het hart toch de hoop ligt, dat het niet voor ons geschieden zal. Wie kan er met zekerheid aan de vernieling van zijn eigen ik gelooven!...

Och, zeg niet dat ge onmeedoogend, dat ge voelloos zijt voor menschenwee. Gij die niet slapen kunt als ge denkt aan die onlangs uitgesproken ter doodveroordeelingen. Zeg het niet, want het is niet waar.

In Gent werken fabrieken voor de Duitschers. Zekere voorwaarden zijn er toe gesteld. Verbod aan een Duitscher, wie 't ook wezen mag den voet in zulk een nijverheidsgebouw te stellen, anders wordt er niet ingestaan voor 't behoud van rust.

Hij vertelt, dat hier onlangs een bretonsche soldaat overleed in het krijgshospitaal. Zijn uniform werd voor het vervoer met den lijkwagen op de kist uitgespreid; verbod kwam daartoe en ook verbod aan den gereformeerde, zijn vriend, bij den kerkdienst tegenwoordig te wezen. Hij ging er ondanks dat en werd niet verontrust daarvoor.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)